

«Ως από βράχου ρέον ύδωρ»

Νικολέττα Γιαννούτσου
Φοιτήτρια Ιατρικής ΑΠΘ

Νηματοειδής σφυγμός. Τον έχω κάτω από τα δάκτυλά μου, πάνω στην αύλακά του, και πάντα μέσα στο μυαλό μου είναι μια ασημένια κλωστή.

Η επιστήμη μας είναι ποιητική – είχε την τάση από τότε που γεννήθηκε, θα το έλεγε κανείς ότι αυτή, α, αυτή η μικροσκοπική δεσποινίς θα γίνει μεγάλη ποιήτρια. Αυτή από τις πρώτες βαθιές ανάσες της ήταν καλλιτέχνις, γιατί το αμνιακό υγρό στο οποίο κολυμπούσε και το οποίο κατάπινε ήταν η πραγματικότητα. Κάποιος άλλος θα επαναστατούσε, γιατί η πραγματικότητα είναι πεζή, θα έλεγε, και τρομάζει, και γδέρνει πότε-πότε. Πάνω στη στιγμή που ετοιμάζεσαι να περάσεις από τη μια σκέψη στην άλλη, σταμάτα: νηματοειδής σφυγμός.

Τις ίδιες εικόνες που θα έλυναν τα γόνατα στη μάνα σου, τις ίδιες τις βλέπεις και στέκεσαι αμετακίνητος. Και τη manía που έχουμε για τις νόσους που θα διώξουμε χωρίς να τις κάνουμε δικές μας, την έχουμε είτε γιατί τα μάτια μας τις παίρνουν μέσα ως είδωλα ανεστραμμένα, είτε γιατί είμαστε τυφλοί.

Δεν είναι οι αιτίες που ακούω στο αμφιθέατρο και τις φωνάζουν οι συμφοιτητές, δεν είναι οι δόξες και η εξουσία και οι πολυτέλειες του θεραπευτή – δεν είναι αυτές οι αιτίες που γίνομαι γιατρός, γιατί αυτές θα με κάνουν τυφλό γιατρό. Είναι για την αλήθεια και την ποιήση του πόνου, γιατί την ευτυχία μας θα μπορούσαμε να την υποδυθούμε, αλλά τον εαυτό μας όπως δε θα θέλαμε να φανταζόμαστε ή να βλέπουμε δε θα τον υποδυόμασταν ποτέ. Και για την αλήθεια και το ρομαντισμό του πόνου που χάνεται – οι σαμάνοι χορεύανε και τον έδιωχναν, τον έπαιρναν από το νέο της φυλής και το δίνανε στο γέρο που πέθαινε στη διπλανή σκηνή, τώρα έχουν γίνει τα πράγματα πιο επίσημα, δε χορεύουμε πια. (Μέσα μας όμως; Μήπως λίγο;... Έστω λίγο. Όλοι χορεύουμε... αλλιώς ο πόνος δε φεύγει. Δεν είναι προκα-

τάληψη ή μαγεία. Είναι αφοσίωση.)

Δεν είναι αυτές οι αιτίες, οι πεζές οι στεγνωμένες, που όταν τις ακούω με φοβίζουν, και είναι το μοναδικό πράγμα που με φοβίζει – να μη γίνετε γιατροί αν πρόκειται να γίνετε γιατροί χωρίς αφοσίωση στην πραγματικότητά σας, έλεγε και ξανάλεγε ο γέρος και το σκέφτομαι και το ξανασκέφτομαι, και μόνο αυτό με φοβίζει. Δε θέλω να γίνω μαχαίρι χωρίς λαβή, δεν είμαι γιατρός έτσι!

Να μη γίνετε γιατροί αν δεν είστε σάρκιοι, έλεγε και ξανάλεγε ο γέρος. Η Ιατρική είναι για τις αιμάτινες αιτίες, αυτές που μυρίζουν σίδηρο και υδρογονάνθρακες και σήψη και ζωή. Είναι για τη σκληρή ομορφιά του ράφτη στο χειρουργείο, για την ηρεμία που με βουλιάζει στην αποστείρωση και σε όσα αστράφτουν εκεί μέσα. Για τα παλλόμενα σπλάγχνα, για τα σπλάγχνα, γιατί τα σπλάγχνα είναι αυτό που μπορείς να πονέσεις περισσότερο, «σπλάγχνο μου», σε λέει η μάνα σου και το εννοεί γιατί το βλέπω και στα μάτια της δικιάς μου. Για τις υπεράνθρωπες δυνάμεις των ανθρώπων που βραχυκυκλώνει η σκέψη τους και τους κάνει αγρίμια. Για τα πάθη, είτε τα βλέπω και τα μετρώω στο σώμα είτε τα ονομάζω αμαρτίες. Για τις αναλαμπές, τελευταίες εκπνοές, πρώτες εισπνοές, που θα περάσουν σα στιγμιαία ρεύματα στο μυαλό μου, για τη γνώση του ότι όλα είναι στιγμιαία ρεύματα στο μυαλό μου, για τη γνώση που είναι ποιήση – και γελάει ο διπλανός μου όταν του λέω πώς φαντάζομαι το τουρκικό εφίππιο να σελλώνει κάποιο χοντρό, τεράστιο άλογο και έναν Τούρκο να καλπάζει μ' αυτό και τα ρούχα του να ανεμίζουν.

Οι λυρικές μεταφορές της Ιατρικής την έφεραν χιλιάδες χρόνια μετά, να γιατρεύει πληθυσμούς χιλιάδων χρόνων παλιούς, η ποιήση έφερε την Ιατρική στο σήμερα γιατί είναι η βαθύτερη ουσία του σώματός της, η αντίληψη: τα μάτια μας παίρνουν τα πάντα μέσα ως είδωλα ανεστραμμένα. Το μυαλό μας παίρνει τα πάντα μέσα

ως είδωλα ανεστραμμένα, απ' όσες αισθήσεις έχουμε και όσες λειτουργούνε, κι ας μην είναι όλες – δεν είναι κακό να είσαι αόμματος Οφθαλμίατρος ή ΩΡΛ χωρίς αυτιά, αλλά είναι καταστροφικό να είναι η ψυχή σου τυφλή για την τέχνη σου.

Η ποίηση της Ιατρικής βρίσκεται στην αλή-

θεια της. Είναι αυτή η δική της αβέβαιη ρευστότητα στην οποία πρέπει να σταθούν οι τεχνίτες της και οι καλλιτέχνες της και να κρατήσουν και όλους τους άλλους όρθιους. Είναι αυτή η ασημένια κλωστή, οι ππερυγισμοί και οι μαρμαρυγές, οι κραυγές της γάτας, τα προσωπεία, οι χρωματιστοί πυρετοί...

